

סְפוּרִים לְשַׁבַּת

לְאוּרוֹ שֶׁל

הָרַב מְרַדְכֵי אֱלִיָּהוּ זְצוּק"ל

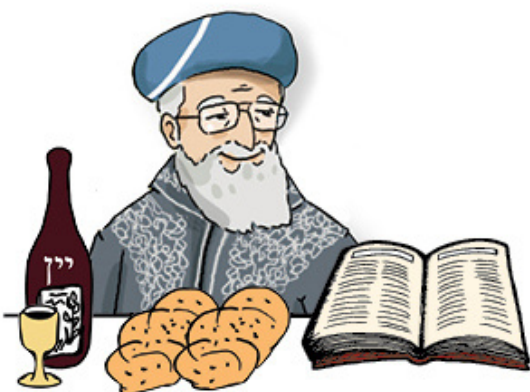
עַל פִּי 'מְסֵלַת יִשְׂרָאֵל'

מְקַדִּימִים שְׂמֵחָה לְצֵעַר זְרִיזוֹת בַּמְצוֹת

לפני שאחי היקר נסע לשליחות במקסיקו הוא בקש לקבל את ברכת הדרך מהרב זצ"ל. הצטרפתי אליו עם ארוסתי כדי לקבל ברכה לרגל אירוסינו. זה היה אחרי פורים. הרב שאל אותנו מתי החתונה, אך עדיו לא היה לנו תאריך. ואז הרב הפתיע אותנו ואמר: "אתם מתחתנים לפני פסח". בלומר, בעוד פחות מחדש. השבתי לרב: אני מקוה שבע"ה, נתחתן לפני פסח, אך הרב אמר לנו שוב, באלו מדבר בפסק הלכה: "תחתנו לפני פסח".

בשיצאנו החוצה קראה הרבנית שתחיה לאשתי ואמרה לה: "הרב אמר לפני פסח, הוא מצפה שתשלחו לנו הזמנה". ואכן, בדברי הרב ובברכתו, זכינו להתחתן ב-ה' בניסן, לפני הפסח. רק אחרי פסח הבנו מדוע הרב לחץ עלינו להתחתן לפני הפסח. אביה של הפלה נפטר לא עלינו באפן פתאומי אחרי פסח. בזכות העבדה ששמענו להוראת הרב, הייתה חתונה שמחה וכלם השתתפו בה. ואשרינו שזכינו לשמע לרב שענינו צופיות למרחוק כל כך.

עוד אבנך ונבנית - אמנה בה' וזריזות בעשייה

ספר קבלון: זכיתי לבנות את המקוה בישוב עלי, והיום אני זוכה לבנות בתים פרטיים ובתי צבור בכל יהודה ושומרון. וכל הזכות הזו לבנות ביהודה ושומרון קשורה לרב אליהו זצוק"ל.

כל חיי הייתי שכיר. גרתי בישוב נריה ובקשתי מהרב אליהו ברכה כדי לעבר למקום אחר, אבל הרב אמר לי להשאר בנריה. כך פניתי אליו ארבע או חמש פעמים, ובכל פעם הרב השיב לי אותה תשובה: "לא לעזב את נריה, להשאר לגור בישוב הזה".

באחת הפעמים פשהגעתי לרב לשאל על עזיבה הוא אמר לי לקנות קרקע בנריה. בפגישה נוספת הוא אמר לבנות עליה בית. פשצינתי שאין לי כסף לשלם על הקרקע ועל הבית, הוא אמר לי להפתעתי: תקנה עוד קרקע. היה לי קשה מאוד, הרי לא היה לי כסף לקרקע אחת, ואיך אקנה עוד קרקע? אבל עשיתי מה שהרב אמר. הגעתי שוב לרב ואמרתי שאין לי מאיפה לשלם את החובות. הרב הפתיע אותי שוב ואמר לי לבנות על הקרקע השניה עוד בית. פשראה את מצוקתי, שאין לי איך לשלם, הרב עשה מעשה ונתן לי הלואה.

הדבר חזר על עצמו שוב ושוב. הייתי אומר לרב שאין לי כסף לשלם על מה שקניתי ובניתי עד היום, והוא אומר לי לקנות עוד קרקעות ולבנות עוד בתים. וכך עשיתי, למרות שלא הצלחתי למכר את הבתים. וכששאלתי אותו מה לעשות, אמר לי הרב לקחת הלואה ולבנות עוד בתים. בבית החמישי, כשבכר הייתי חנוק, אמר לי הרב: "עכשו תבוא לך הברכה".

למחרת מכרתי את הבית הראשון ברוח נאה, אחר כך מכרתי את שאר הבתים ובכסף שהרווחתי הקמתי חברה לבנין, וברך ה' אני מצליח גם לבנות וגם לתרם. הלכתי עם הרב באש ובמים והוא פתח לי את השער. אין ספק שבזכות זה גם זכיתי להקים מקוה חדש.

וּבְמִקוֹם שְׂאִין אֲנָשִׁים, הַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת אִישׁ

בַּבַּת אַחַת הַפֶּה הָרַב אֶת הַצֶּעַר שְׁלִי וְשֵׁל אָבִי
לְשִׁמְחָה. הָרַב אָמַר לְאָבִי: "תֵּאָרְתִּי לְעֲצָמִי
שֶׁכֵּל הָרַבָּנִים יִלְכוּ לַחֲתָנָה שֶׁל הָרַב יְהוּדָה
עֵדֶס,

וְאָמַרְתִּי בְּלִבִּי שְׂאִין לֹא אֲחַסֵּר שָׁם. הֲיֵה לִי
חֵשֶׁב לְבוֹא אֵלָיךְ, לְשִׁמַּח אוֹתְךָ וְאֶת הַחֲתָן
וְהַכֶּלֶה".

עַד הַיּוֹם אָבִי לֹא שׁוֹכַח אֶת הַהֲרַגְשָׁה הָאֲדִירָה
הַזֹּאת שֶׁל תְּשׁוּמַת הַלֵּב, וְלִמְרוֹת שֶׁהָיָה עֹבֵב
בְּחִפָּה, הָרַב אֵלִיהוּ לֹא מָהֵר לְלַכֵּת לְעֵסְקִיו
הַחֲשׂוּבִים, הוּא חָפָה עַד שֶׁהַחֲפָה הִתְקַיְּמָה
וְשִׁמַּח כָּכֵל יִכְלְתוּ אֶת הַחֲתָן וְאֶת הַכֶּלֶה.

הָרַב סְפוּרֵי מוֹפְתִים מְסַפְרִים עַל הָרַב
מְרַדְכֵי אֵלִיהוּ, אֲבָל בְּעֵינַי וּבְעֵינַי מִשְׁפַּחְתִּי זֶה
הַמוֹפֵת הַגָּדוֹל מְבַלֵּם, לְחֵשֶׁב עַל הַזּוֹלָת
וְלְשִׁמַּח אוֹתוֹ, גַּם וְאוֹלֵי דוֹקָא בְּגַלְל שְׂאֵתָה רַב
כֵּל בְּךָ גָּדוֹל וְחָשׁוּב.

יְדוּעִים דְּבָרֵי הַלֵּל הַזֶּקֶן בְּמִסְכַּת אֲבוֹת :
"וּבְמִקוֹם שְׂאִין אֲנָשִׁים, הַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת
אִישׁ". אֲנִי רָאִיתִי אֶת מֶרֶן הָרַב מְרַדְכֵי
אֵלִיהוּ זצ"ל מְקַיֵּם אֶת הַהֲלָכָה הַזֹּאת
הַלְכָה לְמַעֲשֵׂה מַמְשׁ.

זֶה הָיָה לְפָנַי כ־30 שָׁנָה לְפָנַי שֶׁהָרַב
זצ"ל הֵלֵךְ לְעוֹלָמוֹ. אָבִי חָתָן אֶת אֶחָד
מִהָאֲחִים שְׁלִי וְהַזְמִין לַחֲתָנָה אֶת כָּל
רַבָּנֵי יְרוּשָׁלַיִם. כָּל הָרַבָּנִים הִפְרִיּוּ אֶת
אָבִי וּכְבָדוּ אוֹתוֹ, אֲלָא שְׁבָאוֹתוֹ לִילָה
הַתְּחִתָּן גַּם בְּנוֹ שֶׁל הָרַב יְהוּדָה עֵדֶס,
שֶׁהוּא רַב חֵשֶׁב מְאוֹד, וְעַל כֵּן הָרַבָּנִים
הִגִּיעוּ דוּוֹקָא לְשָׁם.

הַחֲתָנָה שֶׁל אָחִי הַתְּחִלָּה, וְאָבִי מְגַלָּה
שֶׁאֵף אֶחָד מִן הָרַבָּנִים שֶׁהַזְמִין לַחֲתָנָה
לֹא הִגִּיעַ. הוּא הָיָה מְמַשׁ בְּצֶעַר גָּדוֹל,
גַּם הַחֲתָן וְהַכֶּלֶה הַצֵּטֵעֵרוֹ, אֲלָא
שֶׁלְפַתַּע נִכְנָס לְמִקוֹם הָרַב מְרַדְכֵי
אֵלִיהוּ זצ"ל.

בְּצֵאתִי לְקֶרְאתְךָ, לְקֶרְאתִי מִצֵּאתִיךָ

אָנִי קָשׁוּר מְאֹד לְרַב מְרַדְכֵי אֱלִיהוּ זצ"ל וְהֵייתִי נוֹהֵג לְהִתְיַעַץ אִתּוֹ בְּכָל דְּבַר וְעֵינִי, גַּם בְּשִׂמְחוֹת וְגַם בְּמַצְבִּים מְרַכְבִּים. הֵייתִי רוֹאֵה בְּבִרְכוֹת וּבְעֵצוֹת שְׁלוֹ דְּבַר ה' וְלֹא עָשִׂיתִי בְּחַיֵּי דְבַר מְשִׁמְעוֹתֵי בְּלִי לְהִתְיַעַץ אִתּוֹ. חֲכָמֵינוּ אָמְרוּ כִּי בַּדֶּרֶךְ שְׂאֵדָם רוֹצֵה לִילֵךְ בָּהּ מוֹלִיכִים אוֹתוֹ, וּפְעַמַּיִם רָאִיתִי אִיךָ זֶה מְתָקִים.

אֲשֶׁתִּי וְאֵנִי זָכִינוּ וְנוֹלְדוּ לָנוּ תְּאוֹמִים. אֲשֶׁתִּי הֵיְתָה מְאֻשְׁפֶּזֶת בְּבֵית הַחוֹלִים שְׁעָרֵי צְדָקָה, וְכוּן שְׁהֵיְתָה לָנוּ בְּבֵית בַּת גְּדוֹלָה יוֹתֵר שְׁשִׁמְרָתִי עָלֶיהָ, לֹא יִכְלָתִי לְהִגִּיעַ לְתַפְלָה בְּנֶאֱץ וּלְהִתְיַעַץ עִם הָרַב זָצַל בְּעֵינֵי שְׁמוֹת מְתָאִימִים לְתְּאוֹמִים. וְכִּי הֵייתִי טְרוּד בְּשִׂאֵלָה אִיךָ לְפָגֵשׁ אֶת הָרַב לְהַצִּיעַ בְּפָנָיו אֶת הַשְּׁמוֹת שְׁעָלוּ בְּדַעְתָּנוּ.

בְּמַהְלֹךְ הַבִּקּוּר הִגַּעְתִּי לְבִקּוּר אֶת אֲשֶׁתִּי הַיּוֹלְדֶת בְּבֵית הַחוֹלִים, וּבְעוֹדִי נִכְנַס לְמַעְלִית אָנִי רוֹאֵה בְּתוֹכָהּ אֶת הָרַב זצ"ל עִם הָרַבְּנִית שְׁתַּחֲיָה. הַתְּרַגְּשִׁיתִי כָּל כֹּף מִן הַהִשְׁגָּחָה הַפְּרֻטִית עַד שְׁנַפְלָטָה מִמֶּנִּי קְרִיאַת הַתְּלֵהבוֹת, וְהַרְבֵּנִית מִמֶּשׁ נֶאֱלָצָה לְרַמֵּז לִי לֹא לְהַתְּלֵהב כָּל כֹּף חִזָּק. הַתְּבַרֵּר שְׁהַרְבּ וְהַרְבֵּנִית הִגִּיעוּ לְבִקּוּר מִישֵׁהוּ בְּבֵית הַחוֹלִים וְכִּי רָאִיתִי אוֹתָם.

כְּמוֹכֵן שְׁנִצְלָתִי אֶת הַפְּגִישָׁה הַ"מְקֻרִית" הַזֹּאת בְּמַעְלִית וְאִמְרָתִי לְרַב אֶת הַשְּׁמוֹת שְׁעָלוּ בְּדַעְתָּנוּ. הָרַב אָמַר מָה שְׂאֵמַר, וְכִּי כְּמוֹכֵן עָשִׂינוּ. לֹא הָיָה מִמֶּנִּי לְפָגֵשׁ אֶת הָרַב הָאֵהוּב בְּדִיּוֹק בְּאֲשֶׁר נִזְקַקְתִּי לוֹ וְלֹא יִכְלָתִי לְהִגִּיעַ אֵלָיו.

כְּעֵבֶר שָׁנָה וְחֻצֵי בְּנֵי נְכוּהָ וְאֲבִי הִצִּיעַ שְׂאֵלָךְ לְרַב אֱלִיהוּ זצ"ל כְּדִי לְקַבֵּל בְּרָכָה, אֲבָל לֹא יִכְלָתִי לְהִגִּיעַ אֵלָיו מִפְּיוֹן שְׁשִׁמְרָתִי עַל יְלָדֵי הַקֶּטָּנִים. גָּרְנוּ בְּתַקוּפָה הַהִיא בְּגִבְעַת מְרַדְכֵי, וּבְעוֹדִי נִמְצָא עִם יְלָדֵי בְּגִנַּת הַמְּשַׁחֲקִים וְחוֹשֵׁב בְּדַעְתִּי אִיךָ אָנִי מְצָלִיחַ לְהִגִּיעַ אֶל הָרַב לְקַבֵּל בְּרָכָה, וְהִנֵּה אָנִי רוֹאֵה אֶת הָרַב יוֹצֵא מִבֵּית בְּנִסְתָּ סְמוּךְ לְגוֹן הַשְּׁעִשׂוּעִים לְאַחַר שְׁשִׁמְשׁ שָׁם כְּסַנְדֵּק בְּבִרְיָת. הַרְגִּשְׁתִּי שְׁמִשְׁמִים

מְכוּנִים אוֹתִי וּמְסִיעִים לִי לְקַבֵּל בְּרָכָה מִהָרַב כְּשֶׁאֲנִי כָּל כֹּף צָרִיךְ אוֹתָהּ.

קִבְּלָתִי אֶת הַבְּרָכָה וְכִּי ה' הַיָּלֵד הַבְּרִיא וְלֹא נִשְׂאָרוּ לוֹ סִימָנִים וְצִלְקוֹת מִהַבּוּיָה.

ערבות מברכות - לא להתיימש זריצות בעשייה

לקראת חג הספות רציתי להרויח קצת פסף ממכירת ערבות. פיון שבאותה השנה היתה הצפה של ערבות בשוק, יצא שבערב החג נשמרתי עם פמות גדולה של כ-700 ענפים. הגעתי לרב מרדכי אליהו זצ"ל והיה לי האמץ לקטר בפניו בזוטות, על שאני לא מצליח למכר את הערבות והיה לי הפסד גדול אחר כך.

הרב אמר: "תקח את מה שנשמר לך ותלך למכר ועוד תראה שלא ישאר לך אפלו ענף אחד". מסתבר שזו היתה ברכה. לקחתי את קרטון הערבות הענק לגאלה, עמדו לידי שלושה מוכרים מכל צד, בלם צועקים ומנסים למכר את הערבות שלהם, אבל ממני חטפו בלם עד כדי כך שמהרתי לשמר לעצמי בצד ששה ענפים.

אבל הברכה של הרב חזקה יותר מהתכניות שלי. בדרך לביתי מישהו ראה אותי עם ששת ענפי הערבה הבודדים ששמרתי לעצמי, ובקש שאמכר לו אותם. לא יכולתי לעמד בבקשתו ומכרתי לו את בדי הערבה האחרונים שנשמרו לי.

למזלי שמרתי במקרר פמה ענפים,

וכך הגעתי בערב החג לביתי עם מספר ערבות מינימלי, הכל בזכות הברכה של הרב.

מי שֶׁטָרַח בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת

מספרת שכנה בבנין של הרב זצ"ל: פידוע, שם לבת נהוג לתת בעליה לתורה בשבת קדש. על כן בכל ערב שבת אנשים היו מתקשרים אלינו, בשבנים בבנין של הרב, לבקש שנילך לשאל את הרב בענין שם לילדה שנולדה. הייתי פותבת על פתק שלוש עדיפיות שההורים הציגו וכן את שם ההורים, ומוסרת בידי אחד הילדים לקבל תשובה. יום אחד הבן שלי חזר ואמר: "אמא, לא תאמיני איפה מצאתי את הרב". הוא ספר שהרב עמד על הסלם מסדר את שעון השבת. הבן כל כך התרשם מהעבודה שעל אף שלרב יש עוזרים רבים, חשב לו לטרח בעצמו למען השבת.

הקש בדלת

עוד מספרת השכנה בבנין של הרב זצ"ל: אחד הבנים שלי, בהיותו ילד, מבר ברטיסי הגרלה לאחד הארגונים, ובין השאר הסתובב בין השכנים בבנין. באשר הוא חזר הביתה הסתפלת על שמות התורמים והנה אני רואה על אחד הפרטיסים פתוב "מרדכי אליהו". שאלתי אותו בבהלה: האם דפקת בדלת של הרב אליהו? הילד לא הבין מדוע אני נבהלת והשיב בתמימות: כן, אמא, הרב שמח מאוד לתת צדקה. הוא התענין מאוד בארגון ושאל שאלות, וגם קבלתי ברכה על כך שאני עושה חסד.

שומר דלתות ישראל-זריזות בשמירה על המולדת

ספר מתי גולדשטיין: הייתי אחראי על הפוננות במד"א בירושלים בתקופה הקשה של הפגועים לאחר הסכמי השלום של אוסלו. בתקופה ההיא היו אוטובוסים מתפוצצים, דקירות, דריסות, מחבלים עם חגורות נפץ. אסון של ממש. היינו צריכים לבנות תכניות להערכות למלחמה ולמקרה אסון שלא יקרה.

ביום ששי בצהרם התחילה מלחמת לבנון השנייה, ולפני שהתגייסתי בצו 8 הבנתי שצריכים לעלות הרבה אמבולנסים בשבת לצפון, מדבר במהלך שפרוץ בהרבה חלול שבת מצד הרבה מאוד נהגים וצוותים נלווים. נסעתי לרב אליהו זצ"ל, שאתו הייתי בקשר טוב, והוא קבל אותי למרות שזה היה בערב שבת בין השמשות.

אמרתי לרב שפנראה תפרץ מלחמה בשעות הקרובות וצריכים להעלות אנשים עם אמבולנסים, דבר שפרוץ בחלול שבת. אמרתי את דעתי, שזה ספק פקוח נפש, כי יתכן שישראל תירה עליהם טילים והם לא יירו חזרה. אבל אפשר גם שהם ימטירו על חיפה ועל ישובי הצפון מאות ואולי גם אלפי טילים.

בקשתי מהרב שיכריע האם להעלות את האמבולנסים או לא. השיב לי הרב: "לא רק שצריך, אלא חובה להעלות אותם". הוא גם הוסיף ואמר: "אם צריך שאהיה על אחד האמבולנסים, אני אהיה. ואם צריך לחלק אוכל, אני מוכן לחלק".

בקשתי מהרב לכתב את הדברים, והוא נענה ברצון.

יש אצלי עדין המכתב שהרב כתב.

הוא אמר את הדברים במתיקות,

עד שפלם הבינו שצריך לעשות את זה ולא לחכות שהטילים

יגיעו.

